

II. felvonás

Felemelkedés

10. fejezet

Mentor

A Mentor új életre kelt, mégsem volt ugyanaz a személy, mint akkor. Az entitás elméjét alkotó kaptártudat egy új elme befogadására készült, Sigil valójában két személy volt, egy semmiképpen sem. Még rosszabbá tette a helyzetet az, hogy a többi tudat hosszú ideig összeköttetésben állt Harmóniával és megviselte őket a többi én elvesztése. A tudatok nem tudtak úgy működni együtt, mint régen, idő kellett nekik, de Sigil nem hagyott nekik időt. Az őt leginkább meghatározó, gonosz énje küzdeni kezdett az irányításért, aminek már a mestere volt, hiszen ebben a harcban született meg, ebben élte le az egész életét és győztesen is került ki belőle. A másik énje pedig inkább rá bízta a Mentor erejét, mint a többi tudat által alkotott, meggyengült entitásra. Támogatni kezdte őt, ami ahhoz vezetett, hogy a Mentor megszűnt az önmaga ura lenni.

Sigil megkapta, amit akart, istenné vált, még ha borzalmas árat is kellett fizetnie érte. Többé már nem nevezhette magát Sigilnek, az a személy meghalt, eggyé vált az Erővel, mint mindenki más. Egy másik nagyobb lény részévé vált, amit a Mentornak neveztek. A régi neve így már nem jelentett neki túl sokat, most már a Mentor volt, igaz, az emlékei és a személyisége még egy nagyon hosszú ideig meg fogják határozni a cselekedeteit.

– Nem győzhetsz! – ordította egy hang a fejében. Az eredeti kaptártudat volt az, ami csak most kezdett ráébredni, hogy lehetetlen helyzetbe került.

– Nem? Hiszen már megtettem – felelte Sigil, miközben a Mentor arcán egy diadalittas mosoly jelent meg.

– Most még ellenállhatsz nekünk, de idővel vissza fogjuk nyerni az uralmunkat, te pedig eggyé válsz velünk, akárcsak a többi hordozó tudata!

– Egy napon biztosan, de nem ma – vágta rá Sigil. – Ma egy isten erejével kezdhetek bele a nagy tervembe. Eljött az idő, hogy elfoglaljam a méltó helyemet a galaxis trónján!

***

A Mentor első útja a tanítványához vezetett, legalábbis ahhoz, ami megmaradt belőle. Noeya teste még meleg volt, de már elhagyta az élet, a tudata pedig eggyé vált az Erővel. Mivel a lény is ebben a létsíkban lakozott, a Mentor hozzá tudott férni az ott sodródó lelkekhez. De miért is épp Adanét kereste volna, amikor volt más is, akit vissza akart hozni?

Az entitás többször is elmélyedt az Erőben, megpróbálta visszahozni azokat, akiket elvesztett, de sem Myrát, sem Kasumit, sem Annt nem találta. Pedig ott kellett lenniük... A Mentor most szembesült vele először, hogy uralni és irányítani nem egy és ugyanaz az ő esetében. Az uralomhoz elég volt az egyik énjének állni a piramis csúcsán, az irányításhoz viszont olyan dologhoz kellett hozzáférnie, amit az uralkodó énje számára eddig nem léteztek. Nem tudott megcsinálni mindent, amit a régi Mentor tudott, ahhoz még rengeteget kellett tanulnia. Szerencsére Noeyát még meg tudta találni. Elég akaratereje volt ahhoz, hogy megőrizze önmagát az Erő síkjában és nem tervezett túl sokáig távol maradni innen.

Ha mást nem is, de a Mentor visszahozhatta Adanét.

Amikor már megvolt a lélek, az entitásnak már csak arról kellett gondoskodnia, hogy a tudat egy olyan testbe kerüljön, amiben meg is tud maradni. Ezért még az egyesítés előtt nekiállt helyrehozni Noeya testét.

A hulla felemelkedett a földről a Mentor előtt. A halált okozó sérülés látszólag magától forrt be, miközben az elfehéredő bőre visszanyerte az eredeti színét, a nőnek már az arca is visszanyerte az eredeti szépségét, amikor Norya lelke visszatért oda, ahová mindig is tartozott.

Adane kinyitotta a szemét, ezúttal sem lepte meg, hogy visszatért, de az már valósággal sokkolta, hogy mit látott maga előtt. Mert látott. A mestere beváltotta az ígéretét, a sérüléseivel együtt helyrehozta a szemét is.

– Sigil – mondta Noeya döbbenetben, amikor újra a padlót érte a lába. – Köszönöm...

– A mestered halott – szögezte le az entitás. – Te mostantól engem szolgálsz, én vagyok a Mentor.

Noeya azonnal térdre borult előtte.

– Ahogy kívánod, mester! – vágta rá Noeya.

– Így már mindjárt más – felelte a Mentor. – Most pedig gyere utánam, dolgunk van nekünk kettőnknek. Egy egész galaxis vár arra, hogy az uralmunk alá hajtsuk!

***

Fenn elvihette volna a Skyrangert, de ragaszkodott a Reaverhez. Amikor a Tizenhatodik Flotta a Maha'nar fölé ért, a Traxan azonnal befogadta a sérült hajót. A leszállással nem volt probléma, de amikor Lei-el az oldalán lelépett a leszállórámpáról, Jaris érezni kezdett egy jelenlétet.

– A Mentor – torpant meg Fenn. – Visszatért. Érzem, hogy odalent van.

– Akárcsak én – felelte Jiu. – Úgy tűnik, Sigil megkapta, amit akart. Hordozónak választotta őt.

– Az hogy lehetséges? Hiszen én magam öltem meg – vágta rá Jaris.

– Ha valaki meghal, egyé válik az Erővel. A Mentor első sorban az Erő világában létezik, tudta, hogy hol keresse Sigil lelkét.

– Visszahozta őt – állapította meg Fenn. – Akárcsak Harmónia Leanát.

– Nem csak visszahozta – rázta meg a fejét Lei. – Egyé vált vele.

– Akkor most Sigil tért vissza vagy a Mentor? – kérdezte Fenn.

– Sigil halott, ami maradt belőle az a Mentor részévé vált – felelte Lei. – Igaz, a többi hordozóhoz hasonlóan, az ő akarata és tudása is meghatározó lesz a Mentor számára. Azt képtelenség megmondani, hogy Sigil most mennyire képez külön entitást a tudatban és mennyire tudja érvényesíteni benne az akaratát, de az biztos, hogy idővel teljesen egybe fog vele olvadni. Igaz, ez nem számít túl sokat. Sigil egy hataloméhes sith, a Mentor pedig egy vérszomjas hadvezér, mindegy, hogy ki mennyire irányít, bármit is tervez, az nekünk csak rossz lehet.

– Hogy állíthatjuk meg? – kérdezte Fenn.

– Nem tudjuk – felelte Lei. – Az elődeim már megpróbálták, nem egyszer, de az istenek túl erősen nekünk. Az egyetlen reményünk egy újabb Teszerakt lehetne, több tartalék is létezik, de mivel tudják, hogy mi az és hogy működik, képtelenség, hogy még egyszer átverjük őket.

– Mármint őt és Harmóniát? – húzta a szemöldökét Jaris.

– Amíg csak a Mentor van, felesleges szembeszállni vele. Harmónia az egyetlen, aki egyenlő félként küzdhet vele – mondta Lei. – Hamarosan ő is vissza fog térni és akkor mi is elkezdhetjük szőni a terveinket, bármik is legyenek azok. Addig a túlélés a fő. Azt javaslom, hogy minél hamarabb hagyjuk magunk mögött ezt a bolygót és informáljuk a sekákat a történeletről. Az ő kormányzatuk is tele van hozzánk hasonlókkal, bár ők egy külön szervezetet alkotnak. Ha szerencsénk van, leállíthatják a háborút, és a népeinknek lesz egy kis felkészülési ideje.

– Rendben – felelte Fenn. – De tudod... Ezt az egészet korábban is mondhattad volna. Mondjuk azelőtt, hogy elpusztítom a Teszeraktot.

– Nem hittem volna, hogy inkább nekem hinnétek, mint Harmóniának. A társaim is osztották a gondolkodásomat.

– Akkor hogy terveztétek ezt megállítani?

– Az már nem számít – felelte Lei. – Most már egy oldalon állunk.

Fenn sóhajtott egyet.

– Na igen, haver. Most már igen...

***

A Tizenhatodik Flotta rövidesen elhagyta a Mala'vart. Fenn egy újabb ülést hívott össze az eligazítóban, ezúttal is ugyanazokat a személyeket hívta meg, mint korábban, most is azok jöttek el, akik ezelőtt.

Miután Lei elmagyarázta az egészet a többieknek, Leana tapsolni kezdett.

– Gratulálok! – mondta szemrehányó hangnemben. – Mind meg fogunk döglenni, mert nem bíztál meg a saját prófétádban!

– Nem tudhattam, hogy hallgatna rám – felelte Lei.

– És mi van a honfitársaival? – vágta rá Rau admirális.

Jiu nyelt egyet mire Fenn a védelmére kelt.

– Ami történt, az megtörtént – mondta Jaris. – Most már csak az számít, hogy megállítsuk a Mentort és Harmóniát, mielőtt túl késő.

– Ez egyáltalán lehetséges? – kérdezte Carlos.

– Nincs legyőzhetetlen ellenség – vágta rá Rau. – Meg fogjuk találni a gyengéjüket és meg fogjuk állítani őket. Kerüljön, amibe kerül.

– Mindent meg fogok tenni azért, hogy béke legyen köztünk és a sekák között – mondta Fenn. – Ha köztük is vannak olyanok, akik tisztában vannak a fenyegetés mértékével, le fognak állni, sőt akár segíthetnek is nekünk. Ez masszív erőforrásokat fog biztosítani nekünk a harchoz.

– Mi lesz Mirával? – kérdezte Carlos.

– Ha sikerül együtt működnünk a sekákkal, ebben is a segítségünkre lehetnek, de ez most másodlagos – mondta Fenn. – Szeretem őt, jobban, mint az életem, de ez túlmutat rajta, akárcsak ezen a háborún.

– Egyáltalán miért mennek még a háborúk? – kérdezte Leana. – Ha már bebörtönözték őket és béke lett, akkor mi vezetett ahhoz, hogy ismét kitörjön a vérontás?

– Eddig azt hittük, a harcok alatt kialakult kölcsönös gyűlölet vezetett ehhez – jelentette ki Lei. – De tudva, hogy az istenek mindeddig kapcsolatba tudtak lépni a külvilággal, lehet, hogy ők alakították így az eseményeket. Talán évezredek óta erre készültek, ezt már sosem tudjuk meg.

– Lehetséges – helyeselt Fenn. – Azt hiszem, mindent megbeszélünk. Az engedelmükkel visszatérek a feleségemhez és informálok Ryát arról, hogy mi történt itt.

– Attól tartok, ez már nem lehetséges – rázta meg a fejét Rau.

– Hogy érti? – kérdezte Jaris. Egyből Selenére gondolt, de azt érezte volna, hogy történt vele valami. Tehát Venn az, aki miatt aggódnia kell.

– Rya Venn már nem tartózkodik a Traxan fedélzetén – jelentette ki az admirális. – Közvetlenül az érkezés után elkötötte a Shadow Queent és elindult vele az általunk feltérképezetlen galaktikus mag felé.

– Az én hajómmal? – csattant fel Ventriss.

– Na és? – vágta rá Carlos. – Úgyis kettő van!

***

Rya könnyes szemmel ült a Shadow Queen pilótafülkéjében. Az Ilyum felé vette az irányt, mert tudta, hogy az ottaniak ismerik és méltó temetést fognak rendezni neki. Már mindent elrendezett ebben az életben, amit el kellett intézni, több öröme pedig nem volt benne. Ideje volt, hogy véget érjen a szenvedése.

Venn a mellkasához fogta a fénykardját. Készen állt rá, hogy öngyilkos legyen... Legalábbis csak azt hitte. Valami visszatartotta, pedig nem akarta, hogy bármi is visszatartsa. Megszorította a kezében a markolatot, az ujja remegett az aktiváló gombon. Meg akart halni... De...

Még ő sem tudta, hogy mi fog történni.

***

Tava egy elhagyatott, kopár világra kísérte Mirát, ahol egy fenséges templom állt. A nő egy rögtönzött mankóval szállt le a hajáról és nézett körül ezen a különös, kolostornak látszó helyen. Úgy érezte magát, mintha lovagok és közönséges szerzetesek között lett volna. Egészen a Templom közepén álló kertig követte a segítőt, ahol már várták őt.

Három szürke köpenyes, lovagnak látszó figura állt előtte, akiket öt fegyvertelen, fehér ruhás nő vett körül. Tava fejet hajtott előttük, mire megszólalt a középen álló, magas, szakállas egyén.

– Ő lenne az? Az ideális áldozat? – kérdezte.

– Miféle áldozat? – fagyott meg a vér Mirában.

– Hát még ezt sem tudja? – felelte a köpenyes alak.

Wess szólt volna, de közbeszólt az egyik fehér ruhás egyén.

– Most már egy vagy közölünk – mondta a nő. – Mi vagyunk az áldozatok, azok, akik nap mint nap készen állnak arra, hogy befogadják a Szentet.

– Úgy érted, Harmóniát? – kérdezte Mira riadtan.

– Mi nem nevezhetjük őt így – válaszolta a nő. – Ha valóban te leszel az, akit magának választ a Szent, talán változtathatsz a szabályokon, de egyelőre tiszteletben kell tartanod őket.

– És mi van, ha nem tartom? – csattant fel Wess. – Sőt, mi van akkor, hogy ha egyáltalán nem akarom ezt az egészet?

– Akkor mást választ – felelte Tava. – Ezt nem lehet kikényszeríteni, éppen ezért nem is célunk ezt megtenni.

– Rendben, akkor elmehetnék innen? – vágta rá Mira. – Köszönöm a meghívást és az eddigi segítségüket, de én inkább nem maradnék itt.

– Nem – jelentette ki Tava. – Ahhoz hogy meg tudj hozni egy ilyen döntést, először meg kell ismerned Harmóniát. Az eredetét, a célját, az erejét, mindenét, amit egy halandó csak ismerhet róla. Ha ez megvolt, szabadon távozhat, bár még csak kevesen akartak innen elmenni.

– És ez meddig fog tartani? – kérdezte Mira.

– Ezt nehéz megmondani – felelte Tava. – Hetekbe, hónapba, akár egy évbe is.

– Nekem nincs egy évem – vágta rá Wess. – Ki kell húznom Noeyát a csávából. Meg kell találnom az apámat. Haza kell mennem!

– Attól tartok, ez nem áll módodban – felelte Tava, a kezébe véve a fénykardját. A szürke köpenyesek mind követték a példáját.

Mira nyelt egyet az idegességében. Innen nem fog kijutni addig, amíg el nem engedik.

– Rendben, győztetek.

***

Az eligazítás után Fenn visszatért a feleségéhez. Még önmagának is nehezebbre esett bevallani, hogy sírva fakadt, ahogyan a nő megmaradt kezét tartotta a markában. Bosszút állt, de semmivel sem érezte magát jobban. Semmin sem segített.

Semmit sem ért el.

– Sajnálom – mondta Jaris. – Helyre fogom hozni a dolgokat... Nem tudom, hogyan, de ez így lesz. Ígérem...

– Tudom – mondta Selene alig hallhatóan.

Darth Raven